

(Tiếp tập I)

Tại sao cậu bé lại dám đương nhiên vào nhà người khác rồi ung dung vặn nhạc nghe chơi! Bao nhiêu nghi vấn nổi lên, tôi không trả lời được. Mà nếu thật sự Alban già chết thì để làm gì? Chàng đạo diễn một vở hài kịch để cho tôi và Pierre vào trông chăm? Càng nghĩ tôi càng hoang mang. Ôi Pierre ơi! Phải chi giờ phút này có anh ở đây để giúp em tìm hiểu rõ sự việc.

À! Tôi phải viết thư gọi Pierre về, để Pierre giúp tôi hiểu rõ trắng đen vụ này, còn Karl nữa, anh chàng này lại có thái độ khó hiểu. Tại sao Karl không đến nhà tôi để lãnh một số tiền đáng kể? Tại sao Karl không gọi lời phân ưu đến tôi? Trong thời gian mai táng có lẽ Karl nằm trong bệnh viện chăm, nhưng sau đó phép lịch sự tối thiểu của một nhân viên không thể cho phép im lặng làm ngơ được. Trừ khi, phải trừ khi Karl biết rõ Alban còn sống. Tóm lại Alban còn sống hay đã chết?

Không chỉ là mối lo sợ thuần túy mà còn là sự tò mò muốn biết sự thật. Con suy nghĩ làm tôi thức sáng đêm. Mỗi tiếng lá sột soạt, mỗi cơn gió đều làm tôi nghĩ đến Alban. Alban đó đang rình rập tôi, đang giăng bẫy sẵn để đón hai con mồi ngờ nghệch, Pierre và tôi. Mặt trời đã lên cao khi nào không hay. Ánh sáng đã xua tan màn đêm, xóa tan hình bóng Alban. Vì Alban là đêm tối âm u, là mưu mô độc hiểm là bẫy rập, nên Alban không hiện hữu trong ánh nắng mặt trời.

Tôi thức dậy, đúng hơn là trời dậy vì suốt đêm qua nào tôi có chợp mắt lúc nào đâu. Tôi đi vào trong phòng tắm, giọt nước mát lạnh buổi ban mai khiến tôi tỉnh táo hẳn, người tôi đã tìm lại được sự bình tĩnh, yêu đời, yêu mặt trời chan hòa ánh nắng, mặt trời của Pierre. Tắm xong, tôi viết một trang thư thật dài cho Pierre, viết tất cả những ý nghĩ trong đêm và kêu Pierre hãy về ngay để cùng tôi tìm hiểu tận cùng sự thật.

Bây giờ tôi mới cảm thấy cơn đói. Từ tối hôm qua, kể từ lúc gặp cậu bé, nổi lên bao nhiêu ý tưởng hỗn loạn khiến tôi không thể nghĩ đến chuyện ăn uống. Giờ đây tôi ăn một bữa thật no nê. Vẫn hãy còn sớm, tôi muốn ra dạo một vòng quanh vườn. Khi ra phía viện dưỡng lão tôi nghe những tiếng cười giòn giã, thì ra mấy ông lão bên viện kéo qua đây chơi vĩ cầm.

- Chào bà, bà mới về nghỉ mát?

- Vâng, thế các ông ở bên viện dưỡng lão chắc?

- Vâng, chúng tôi xin lỗi bà nhé, vì vườn bà trồng trái và thường không người ở nên chúng tôi thường mạo phép qua đây giải trí...

- Ô! Không sao cả, các ông cứ vui đùa tự nhiên, cứ xem trang trại này như của các ông. Vả lại có lẽ tôi cũng không ở lại đây lâu. Thôi các ông cứ tiếp tục, tôi xin kiếu nhé.

Tôi sắp sửa bước đi, chợt có một ông lão đến gần bên tôi.

- Thưa bà tôi có lượm được một cây kim gài cà vạt này ở trong vườn, có lẽ là của ông nhà, tôi xin trả lại cho Bà.

Đúng là cây kim gài cà vạt này là của Alban. Chàng có rất nhiều kim vàng loại này cùng một kiểu nhưng cần ngọc khác nhau. Cái thể cần ngọc bích, cái thì cần ngọc cẩm thạch xanh biếc, rồi cần hột xoàn, cần ngọc trai... Tùy theo màu áo và màu

cà vạt. Đặc biệt cây kim ông lão đưa thì cần ngọc trai và đầu nhọn dường như có tấm một chất gì đó có màu sậm đen. Tôi nhìn qua hơi ngạt nhiên xong trả lại ông lão.

- Vâng cảm ơn ông, kim này đúng là của chồng tôi. Nhưng có lẽ anh ấy không còn dùng nữa. Ông giữ lấy, tôi xin gởi biểu ông. Một ý nghĩ lóe lên, tôi vụt hỏi:

- À mà này ông, ông nhặt được cây kim này bao lâu rồi?

- Dạ chừng vài ngày nay...

- Có hơn một tháng không?

- Dạ không, mới đây thôi, để nhớ lại coi. Chỉ cách đây khoảng 3 ngày thôi.

- Vâng cảm ơn ông! Vậy mời ông tiếp tục chơi.

Ông lão mới nhặt được có 3 ngày nay. Có thể Alban làm rơi từ lâu nhưng ông lão giờ mới nhặt được. Hoặc Alban mới làm rơi đây thôi? Mà tại sao nó có vết sậm đen ở đầu kim? Vậy đâu có bị axit ăn mòn, ngoại trừ có ý tấm cái gì vào đó. Thôi, không nghĩ nữa. có thể tình cờ kim bị dính vào hoặc cái gì đó thôi.

Tuy tự nhủ là không không nghĩ đến nữa, nhưng buổi trưa hôm ấy tôi ăn mà không cảm thấy ngon. Có một cái gì đó ám ảnh tôi.

Ăn cơm xong, sau khi lau dọn, tôi lên giường định nằm nghỉ. Nhưng bao nhiêu ý nghĩ lại ào ạt đến, các câu hỏi cũ và mới lại xuất hiện, mà lại không có câu trả lời nào dứt khoát được thỏa mãn cả. Bực bội tôi lại xuống giường định tìm vài chuyện lật vạt để làm cho qua giờ. Tôi lau bàn, ghế, tủ lạnh rồi ra phòng khách lau bộ salon xong, và tiếp qua phòng bên cạnh đó chính là phòng làm việc của Alban, Alban có một sở thích đó là trang trí phòng làm việc cho có vẻ thật là ấm đạm. Và văn phòng làm việc ở đây cũng giống y như văn phòng làm việc ở Paris. Văn trang trí bằng hai bức màn nhung đen chảnh, hai cái bàn to lớn một máy hát, vài bức tượng và những mặt nạ gốm ghiếc, trên bàn có đặt một hộp gỗ mun đen lớn và dài. Tôi tiến đến gần bàn và mở hộp ra xem. Hộp gồm hai ngăn, một ngăn nhỏ và một ngăn lớn chứa hai hàng sâu và bướm nhỏ đã chết, mỗi con vật được ghim vào mỗi cây kim vàng, giống hệt như cây kim mà ông già ở viện dưỡng lão nhặt được. Ngăn lớn phía dưới chứa những con sâu bò lên nghển, ở góc hộp có một ngăn nhỏ đựng hàng chục cây kim còn lại, đặc biệt ở mỗi đầu có tấm một chất thuốc gì có vết sậm. Tôi nhặt cây kim lên xem kỹ. Một con sâu nhộng này đang cố bò lên miệng ngăn trong khi tôi còn cầm cây kim vàng. Hãy thử xem công dụng cây kim như thế nào? Tôi chích nhẹ cây kim vào con vật, con vật dẫy dựa một cái rồi nằm im luôn, tôi hất nhẹ vào nó, xem có còn sống không? không, nó chết thật rồi. Có lẽ đầu kim có tấm độc chăng? Chứ nếu chỉ đâm nhẹ một cây kim thường vào con vật thì hãy còn lâu nó mới chết được, thật là đầu óc bệnh hoạn và ác độc: Alban. Tôi nhớ lại từ bản thảo sau cùng của Alban: “Niềm hạnh phúc của chàng phải là từ bất hạnh của người khác”.

Quá mức chịu đựng rồi tôi không còn vui thú gì ở căn nhà hoang vắng này với bao nỗi hoài nghi ám ảnh được nữa. Tôi phải về Paris thôi, tôi phải về đây để gặp Pierre hầu tìm ra câu giải đáp rõ ràng: Alban còn sống hay đã chết thiệt rồi.

Tôi đã về ở căn nhà đường Pereire được 3 hôm. Sau khi về tới, tôi đã thu xếp mướn một người tớ gái mới, Odette với vẻ trẻ trung đem lại một sinh khí mới cho căn nhà. Tôi cùng Odette đã thay đổi tất cả những bức màn, thảm trải, sửa đổi lại vị trí bàn ghế, salon v.v., tạo cho căn nhà một không khí ấm cúng mới, một sinh khí

mới, tươi vui hơn, trẻ trung hơn. Các bức tượng thần Civa, những tượng ác quỷ, những mặt nạ đều bị tôi liệng đi thẳng tay không tiết rể. Mùi tàn thuốc ciga không còn nữa, cửa sổ được mở rộng để đón ánh nắng chan hòa. Nhạc cổ điển khó hiểu không còn ngự trị trong căn nhà nữa. chào buồn Wagner, chào buồn Tchaikovsky! Mời Johny Halliday vào, mời Sylvie Vartan, Françoise Hardy vào. Đây là thời gian của tình yêu, của bạn bè, "temps de l'amour, temps de copains" không còn là thời kỳ ám, những chuỗi ngày kinh hoàng, những buổi chiều âm đạm nữa. Trong trạng thái hân hoan đó tôi chờ đón Pierre về. Điện tín của chàng tôi đã nhận được hôm qua, báo luôn hôm nay chàng sẽ về tới, và bây giờ tôi đang chờ chàng đây.

Pierre đã về!

Pierre đã đứng trước mặt tôi, có phải là giấc mơ không?

Tôi chạy nhào tới Pierre. Chàng ôm tôi vào lòng, hôn lên mái tóc tôi, hôn trên má tôi, môi chàng đang tìm môi của tôi. Tôi khóc, hạnh phúc quá chàng ơi.

- Pierre, anh đừng bao giờ xa em nữa nhé!

- Không, Rose Helene ạ! Không bao giờ nữa, anh sẽ ở kề bên em, trong vòng tay em suốt đời, em yêu!

- Pierre !

- Rose Helene !

Thế là cả tuần nay, tôi và chàng như đôi chim liền cánh, đôi cây liền cành. Chàng dẫn tôi đến những hộp đêm, rạp hát, hí viện, phòng triển lãm, rừng Boulogne. Tôi và chàng thỏa thích bên nhau. Chưa bao giờ tôi được hưởng những thú vui như thế bên cạnh người mình yêu. Phải tôi và Alban chỉ như đôi bạn, tẻ hơn thế nữa, như là một người nô lệ phục tùng và ông chủ độc đoán; tôi chưa hề được hưởng tuần trăng mật với Alban. Có thể là Chúa đã đền bù lại cho tôi chăng? Để tôi được hưởng tuần trăng mật như vừa qua và còn hơn nữa.

Nhưng rồi cũng phải tới lúc nói tất cả những gì tôi nghĩ về Alban cho chàng nghe. Trong tuần qua cứ mỗi lần tôi đề cập tới thì chàng gạt đi và nói chúng ta hãy hưởng một tuần lễ vui vẻ trước đã, những giờ phút thần tiên sống bên nhau sau bao tháng trời xa vắng. Phải mới đó mà đã qua 4 tháng rồi.

Chàng nghe tôi nói rất chăm chú những điều đã xảy ra và khúc nhạc đột xuất ở Urbain Villa, những lời nói sau lưng tôi ở trong phòng Alban, ông lão ở viện dưỡng lão trả cây kim vàng mà ông mới nhặt được, với những cây kim vàng đầu có tấm độc, cùng với sự hiện diện thường xuyên của bóng hình Alban dường như ở khắp nơi trong căn nhà, trong căn phòng của chàng, tôi cũng nói luôn với chàng ý nghĩ của tôi về thái độ quá im lặng của Karl. Không lời phân ưu không tới lãnh số tiền chưa trả, và luôn cả chút ý nghĩ cho rằng Alban chưa chết, vì Alban và Karl cùng ngồi kề bên thế mà sao một người chỉ bị thương rất nhẹ, một người chết; về ý nghĩ là Alban có thể dùng cách trao đổi với một người đã chết nát bầy mặt mũi v.v...

Tội nghiệp em tôi Pierre than. Em đã chịu đựng bao nhiêu là ám ảnh, bao nhiêu là khổ sở trong 4 tháng vừa qua đến thế ư ! Giờ anh đã về đây, chúng ta sẽ phanh phui tất cả sự thật ra ánh sáng.

Pierre! Bây giờ mình phải làm gì đây?

Trước hết, em đã làm đúng bước đầu là thay đổi mọi cảnh vật, trang trí trong căn nhà của em. Thật ra, theo anh nghĩ em nên dọn về một căn nhà mới hoàn toàn xa hẳn quá khứ thì tốt hơn. Đó là giai đoạn thứ nhất, kể đó chúng ta phải đến nhà Karl để hỏi thêm các chi tiết mà em vẫn hoài nghi. Sau hết theo đúng thời hạn pháp lý, sau khi Alban chết được bảy tháng, chúng ta có thể làm đám cưới, để em dứt khoát hẳn với quá khứ. Chúng ta sẽ về một tỉnh khác, có thể là Reims, ở đó chúng ta sẽ làm lại cuộc đời trong ánh nắng chan hòa ấm áp. Anh sẽ tiếp tục vẽ trong môi trường thích hợp đó theo trường phái Van Gogh cải tiến.

- Pierre! Anh là tất cả. Có anh bên cạnh em không còn cảm thấy nỗi lo sợ gì nữa hết. Thế bây giờ em điện thoại cho Karl hay mình sẽ đến nhé.

Karl hẹn chiều hôm sau sẽ chờ đón chúng tôi.

Đúng chiều hôm sau Pierre chạy xe đến đón tôi và chở tôi đến nhà Karl

- Chào Karl, tôi nói

- Chào bà Rose Helene De Civray, chào Pierre. Mời quý vị ngồi. Thưa bà, tôi vẫn mong đợi có lúc bà sẽ đến.

- Vâng thế là hôm nay chúng tôi đã đến đây, tôi nói.

- Thưa bà tôi có thể giúp điều gì cho bà? Tôi sẽ sẵn sàng...

- Vâng tôi đến đây về việc chồng tôi, tôi có vài điều thắc mắc.

- Thắc mắc về điều gì, thưa bà!

- Về tất cả, về tai nạn của chồng tôi, về những lời nói và dự định sau cùng của chồng tôi. Vì theo tôi nghĩ, ông là người duy nhất kề cận bên chồng tôi trước khi tai nạn xảy ra.

- Về tai nạn, thì tôi bất tỉnh ngay lúc tai nạn xảy ra. Khi tôi tỉnh dậy thì chung quanh tôi đầy người ta và tôi không được thấy gì khác hơn. Sau đó người ta đem tôi về nhà thương và trong lúc ở nhà thương thì tôi mới được hay tin ông De Civray bị tử nạn.

- Nhưng trước lúc tai nạn...

- Vâng! Trước đó thì ông De Civray có nói chuyện với tôi về kết thúc quyển truyện tiểu thuyết sau cùng của ông. Tôi đang ghi chép thì tai nạn xảy ra.

- Ông Spencer, tôi có một câu hỏi này hơi lạ nhưng có nhiều chi tiết khiến tôi phải nghĩ đến. Ông có nghĩ là Alban không bị chết không ?

- Nhưng thưa bà...

- Ông có thấy rõ xác Alban không?

- Vâng! Thưa bà, từ nhà thương tôi về ngay phòng quản linh cửu của ông De Civray, tôi thấy đúng là ông...

- Ông thấy nhà tôi bận đồ có đúng không? Ngập ngừng tôi nói thêm, ý tôi muốn nói là đúng như trước khi tai nạn.

- Vâng ông ấy vẫn bận bộ đồ côm-plê xám, cà vạt đỏ gài kim vàng có gắn hột xoàn...

- Nhưng khuôn mặt? Ông có thấy rõ?

- Khuôn mặt nghe nói là đã bị nát bầy và người ta đã đậy mặt bằng một miếng vải trắng...

- Ông có giờ miếng vải lên không

Có vẻ hơi ngạc nhiên, Karl trả lời

- Không thưa bà, nhưng tôi nghĩ là không thể sai lắm được.

Hơn ai hết, ông biết rõ chồng tôi. Alban có thể làm bất cứ điều gì theo ý nghĩ kỳ quái của chàng. Alban không bị tử nạn mà chỉ bị thương xoàng như ông vậy thôi. Và sau khi tỉnh dậy, chợt thấy một tử thi của một người nào đó mà khuôn mặt bị nát bấy. Thế là ông ấy có thể thay đổi quần áo cùng các vật dụng quen thuộc...

- Nhưng để làm gì? thưa bà

- Ý tưởng ma quái nào đó của Alban, đúng theo bản chất của chàng.

- Không thể được. Bà thử nghĩ nếu có một người nào đó ngoài ông De Civray đã chết, thì gia đình thân quyến của người đó phải đi tìm kiếm chứ?

- Nếu người chết là một kẻ vô gia đình thì sao? Tôi thấy Karl hơi suy nghĩ rồi tiếp

- Không! thưa bà không thể như vậy được, tôi nghĩ bà có thể là nạn nhân của chính sự tưởng tượng của bà chăng?

Tôi nhìn Karl, Pierre cũng nhìn Karl và chúng tôi thấy Karl có vẻ thành thật khi nói câu đó. Karl có vẻ không muốn nói nhiều hơn và kết luận.

- Nếu ông De Civray không chết, ông ấy sẽ sống trong bóng tối rồi một ngày nào đó ông sẽ liên lạc lại với bà.

Câu nói mập mờ và hàng hai của Karl càng làm cho tôi phân vân suốt trên đường về. Thì chính là Alban đã bày vẽ nhiều trò rồi còn gì? Máy hát quay tiếng nói của chàng, khúc nhạc Tchaikowski của chàng, cây kim vàng của chàng mới làm roi... Pierre cũng có vẻ băng khuâng nhưng khi tôi nhìn chàng thì chàng đổi ngay nét mặt, làm ra vẻ rất vui tươi, chàng nói:

- Karl rất có lý, Rose Hélène ạ! Lý do nào khiến Alban phải tự giả chết để bị biết bao nhiêu là thiệt thòi. Đám tang long trọng chứng tỏ cho tất cả mọi người. Không lẽ bỗng dưng Alban đội mồ sống dậy nói với em, với mọi người đó chỉ là trò chơi, dù là trò chơi ma quái. Còn xác người kia theo sự tưởng tượng của em, không lẽ đúng là một người vô gia đình không kẻ thân thuộc và bị bỏ quên một cách dễ dàng vậy.

- Mọi lý luận điều có lý, tôi nhìn Pierre rồi nói, riêng sự thật mới là đáng kể. Pierre, có anh bên cạnh em yên tâm chờ đợi bức màn bí mật được vén lên.

Và trong tâm trạng đó, Pierre đã lái xe chở tôi về nhà. Hôm nay chàng được một thân chủ quan trọng mời chàng tới bàn về việc thực hiện một bức tranh mới. Tôi vào nhà một mình. Odette đón tôi và cho tôi hay có điện thoại gọi tôi đã hơn một giờ trước, người ta đã hẹn sẽ gọi lại khoảng 1 tiếng đồng hồ sau. Tôi hỏi Odette ai gọi vậy, Odette nói là nhà xuất bản của ông De Civray. À thì vậy, chắc không có gì quan trọng. Tôi ngồi và chờ đợi.

Bỗng tiếng chuông điện thoại reo, tôi nhắc lên:

- Alô!

- Alô! Tôi muốn nói chuyện với bà De Civray

- Vâng tôi đây, xin lỗi tôi đang được hân hạnh nói chuyện với ...

- Nhà xuất bản các quyền tiểu thuyết của ông De Civray thừa bà. Chúng tôi đã in được hơn phân nửa quyền tiểu thuyết sau cùng của ông. Nhờ bà tìm quyền số bản thảo còn lại của ông, nếu có.

- Nhưng thưa ông! Tôi nghĩ là chồng tôi chưa hoàn thành xong.

- Không sao thưa bà, tôi cũng nghĩ vậy, nhưng nếu bà tìm thêm được một đoạn nào càng hay đoạn nấy. Thưa bà quyền truyện sau cùng của ông là một quyền rất có giá trị về mặt tâm lý. Tôi và hội đồng ban chủ nhiệm đã đọc phần đã viết xong và chúng tôi đều đồng ý là rất có giá trị, hơn nữa đó cũng vì là tác phẩm sau cùng của một nhà văn danh tiếng.

- Vâng cảm ơn các ông đã quá khen, tôi sẽ cố tìm thêm các tờ bản thảo còn lại và sẽ gửi đến ông ngay, nếu tìm thấy.

Sau khi điện thoại xong, cũng không còn chuyện gì quan trọng để làm, tôi vào phòng của Alban để lục tìm các tờ bản thảo. tờ cuối cùng của chàng hãy còn nằm kẹp trong máy đánh chữ. Tôi lấy ra, sau đó tôi lục các ngăn kéo bàn viết của Alban, tôi tìm thấy thêm một số bản thảo nữa. Sau đó tôi cố kiếm thêm ở nhiều chỗ khác, nhưng không có thêm gì nữa chỉ có thể thôi. Tôi mới ôm chồng bản thảo bước ra nhưng...

Bỗng một bàn tay nắm tay áo tôi nếu lại và siết chặt lấy tay tôi. Tôi khựng lại, hoảng sợ không dám quay lại, tôi hét lên.

- Alban! Lần này thì đúng là anh rồi, Alban. Buông tay tôi ra, chúng ta hãy nói chuyện thẳng thắn Alban. Đừng chơi trò cút bắt nữa. Anh muốn gì Alban?

Chỉ có im lặng tôi cố thoát đi nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy cánh tay tôi. Tôi cố vùng ra, bàn tay như muốn siết cổ tôi: Tôi la lên;

- Alban! Đừng giết em.

- Trong phản ứng tự vệ, tôi cố vùng tay ra quay người lại. A!!!

- Tôi như muốn cười to lên về nỗi sợ hãi của tôi. Thì ra tay áo rộng của tôi bị kẹt vào ngăn kéo bàn viết của Alban mà tôi vừa đóng lại. Khi tôi quay ra cửa thì nó kéo tôi lại khiến tôi vì nỗi ám ảnh thường xuyên sinh ra ngộ nhận trên.

Tôi trở về phòng và kêu Odette sửa soạn để đi ra bưu điện gửi bưu kiện các bản thảo cho nhà xuất bản.

Một tuần lễ hạnh phúc lại trôi qua. Trong tuần lễ này mỗi tối Pierre đều đến chờ tôi đi giải trí, khi đi vũ trường, khi đi xem chiếu bóng, ăn uống ... Còn ban ngày thì chàng phải thực hiện bức tranh của vị thân chủ giàu có của chàng đặt hàng. Chúng tôi dự định là sau khi chàng vẽ xong bức tranh chúng tôi sẽ lo thu xếp việc nhà cửa, đồng thời chuẩn bị các thủ tục hôn nhân. Đám cưới xong là chúng tôi sẽ dọn nhà về tỉnh Reims luôn. Bỗng chuông điện thoại reo vang tôi đến nhắc ông nghe lên:

- Alô!

- Alô! Bà De Civray

- Vâng tôi đây

- Chúng tôi là nhà xuất bản của ông đây. Chúng tôi xin gửi bà lời nồng nhiệt cảm ơn bà đã tốn công tìm các bản thảo và 2 lần gửi cho chúng tôi trọn bộ tiểu thuyết của ông nhà.

- Hai lần?

- Vâng, làm bà tốn công những 2 lần, chúng tôi xin thành thật cảm ơn bà nhiều lắm. Đồng thời trong khi điện thoại đây thì kế toán viên của chúng tôi cũng đang làm thủ tục gửi đến bà số tiền tuần trước tác của quyển sách...

- Dạ, xin ông nói lại, ông đã nhận được trọn bộ bản thảo.

- Vâng! Trọn bộ bản thảo của cả quyển tiểu thuyết sau cùng của ông. Rất quý giá vì là tác phẩm sau cùng. Vâng xin chào bà.

Thế là không còn nghi ngờ gì nữa! Alban còn sống. Rõ ràng là còn sống. Tôi chỉ nhờ Odette gửi các bản thảo cho nhà xuất bản chỉ có một lần duy nhất thôi, hơn nữa chỉ một phần thôi, chứ Alban đã hoàn thành trọn bộ đâu? Mà bây giờ rõ ràng là 2 lần gửi và trọn cả bộ quyển tiểu thuyết. Mà quyển tiểu thuyết của ai viết? Alban.

Như một màn đêm chụp xuống người tôi cùng với bao nhiêu giả thuyết, bao nhiêu ám ảnh cho là Alban còn sống vẫn còn tồn tại trong tôi từ bấy lâu nay. Nhưng trong tôi vẫn có tia hy vọng nào đó là Alban đã chết thật, và chúng tôi: tôi và Pierre sẽ sống bên nhau trong hạnh phúc mà không phải gợn chút áng mây đen tối nào. Nhưng nay sự thật phủ phàng và hết chối cãi. Chính Alban nằm trong bóng tối đã hoàn thành tác phẩm tâm lý của chàng và gửi cho nhà xuất bản để in.

Bỗng tiếng chuông ngoài cửa reo. Odette ra mở cửa Pierre đi vào với vẻ vui vẻ:

- Rose Hélène, anh dành cho em một ngạc nhiên đây.

- Pierre! Tôi vừa kêu lên vừa chạy tới bên chàng, ôm lấy chàng, hôn chàng và thầm nghĩ: Pierre em cũng dành cho anh một ngạc nhiên nữa đây, nhưng là ngạc nhiên đau khổ Pierre ạ! Không ngưng được nước mắt, tôi đã khóc.

- Rose Hélène, sao thế em?

- Pierre! Alban còn sống.

- Thế là thế nào? Hãy kể anh nghe đi em.

- Nhà xuất bản các quyển sách của Alban vừa điện thoại cảm ơn đã nhận được tất cả hai lần, trọn bộ bản thảo tác phẩm cuối cùng của Alban. Trong khi em chỉ gửi đi có một lần và chỉ gửi có một phần bản thảo viết đang dang dở còn chưa hoàn tất mà thôi. Pierre! Anh nghĩ sao?

- Có thể nào như vậy được? Alban còn sống sao? Pierre suy nghĩ một chút rồi tiếp, ta hãy thử tìm câu giải đáp: Có thể Alban đã viết xong hết trước khi chết và đã gửi cho viên thư ký của ông ấy.

- Thì chỉ là Karl chứ còn ai khác. Nhưng hôm trước, khi chúng ta đến thăm hấn, hấn có nói gì về vấn đề này đâu. Hơn nữa tại sao mãi tới bây giờ hấn mới gửi đến nhà xuất bản phần cuối tác phẩm. Mà hấn lại có thể gửi cùng một lượt với mình? Nếu Alban đã gửi hấn phần cuối thì việc đầu tiên là hấn phải lại đây để ráp ghép thành toàn bộ rồi mới gửi đi chứ? Không có lý Pierre ạ, trừ phi ta phải chấp nhận thôi, là Alban còn sống.

- Rose Hélène! Em phải nghe anh nói đây, Pierre chận lời tôi, cái quan trọng không ở việc Alban còn sống hay chết, dù Alban còn sống đi nữa chúng ta sẽ nói thẳng với ông ấy. Em yêu anh. Anh yêu em đó là điều quan trọng, em sẽ ly dị với chàng ta và sẽ lấy anh, có thể thôi. Chúng ta sẽ tìm một nơi yên tĩnh xa hẳn nơi này mà vui sống.

Con sợ hãy vẫn ngự trị mạnh mẽ trong tôi, tôi nói:

- Pierre yêu quý, thế là anh không hiểu Alban chút nào cả. Không khi nào Alban cho phép em yêu anh, cho phép em được hạnh phúc bên một người khác. Alban ác độc và mưu mô quỷ quyệt hơn anh nhiều. Chúng ta sẽ không thoát khỏi nanh vuốt của ông ấy đâu anh ạ!

Những hạnh phúc tràn trề trong 2 tuần qua đã bị xóa sạch. Sự sợ hãi, những lời đe dọa của Alban vẫn còn nghe văng vẳng bên tai. Chúa ơi! Hãy cho con biết thật sự Alban còn sống hay đã chết. Tại sao chỉ có một hành động dễ dàng mà tôi lại không làm: giờ tầm vải trắng đã phủ mặt Alban xem coi có đúng là chàng hay không? Đê giờ đây tôi phải quá phân vân trước những sự kiện chứng tỏ sự hiện diện của Alban.

Để giúp tôi qua cơn khủng hoảng, Pierre đã đánh xe đưa tôi đi ăn nhà hàng và sau đó đi xem phim xi-nê. Như vậy tôi đã thoát được vài giờ khoắc khoải lo âu. Sau khi xem phim xong, Pierre đưa tôi về tận nhà. Chàng đã ôm hôn tôi trước khi tôi vào nhà. Bây giờ tinh thần tôi cũng đã được êm ả bình tĩnh lại được phần nào. Mở cửa bước vào nhà, tôi thấy ngay trên bàn salon 1 bức thư màu trắng, khổ lớn. Tôi cầm lên xem, thấy đề gởi cho tôi. Mà chúa ơi! Thư của Alban, tuồng chữ của một người mà tôi không quên được, cũng không thể lầm lẫn được. Sự sợ hãi chột nổi lên cùng với cơn thất vọng thật sự. Sự chờ đợi mong muốn được câu trả lời dứt khoát đã đến, đã thật sự đến rồi. Tôi dở đản xé phong thư và đọc:

- “Rose Hélène Thời gian 4 tháng đã trôi qua. Đó là thời gian mà anh tự ấn định trước. Kể từ lúc anh đi đến giờ, anh không hề rời mắt khỏi em một giây phút nào cả.

- Trước hết em đừng tìm hiểu gì hơn. Mọi sự điều do tự ý muốn sắp đặt của anh. Ngay giờ đây anh rất thích thú mà thấy em băn khoăn lo nghĩ về số phận của anh.

Bức thư này mới là bức thứ nhất để bắt liên lạc lại với em. Mỗi tháng em sẽ nhận được một bức thư, mãi cho đến khi nào anh quyết định chúng ta nên gặp lại nhau.

Điều căn dặn đầu tiên cho em là em luôn luôn phải nhớ kỹ rằng: dù cho em có làm cách gì đi nữa em cũng không thể thoát khỏi tay anh được. Em phải luôn luôn là của anh, thuộc về anh mãi mãi từ tâm hồn đến thể xác. Anh tức cười cho các cố gắng của anh chàng Pierre đáng thương kia đang muốn chinh phục em. Anh không hề sợ bất cứ một đối thủ nào. Sự ngự trị của anh trên em là số phận và anh không cho phép bất cứ người nào muốn dành lấy em trên tay của anh. Anh sẽ ngăn cản hành động này bằng bất cứ phương tiện nào.

Anh có nhiều điều muốn nói với em kể từ sự im lặng dài dặc của anh. Nhưng hiện giờ anh hãy chưa cho em biết vội việc làm và nơi trú ẩn của anh trong mấy tháng qua.

Rose Hélène ... anh báo trước cho em đề phòng một hiểm nguy mà em không hề hay biết hoặc chưa nghĩ đến. Cái chết của anh đem lại cho em sự giàu có tột bậc. Người đàn ông nào lại sẽ không bị cám dỗ bởi nguồn tài sản vô hạn này?

Hãy để ý, em yêu, đến chàng Pierre. Em có chắc chắn là chàng ta bất vụ lợi hay không? Em có biết chắc chắn là chàng ta yêu em hay yêu tiền của em? Hoặc cả hai? Cũng là sự thường thôi em ạ.

Anh còn đặt thêm cho em câu hỏi nữa, Rose Hélène ạ! Là chồng em, Alban của em còn sống hay chết? em có biết gì về cõi bên kia không? Những oan hồn đôi khi vẫn thích tiếp xúc với người sống lắm. Có thể theo bề ngoài là anh đã chết, nhưng em, Rose Hélène em hiểu rõ anh nhiều nhất, em có thể tin được rằng anh có thể già từ cuộc đời một cách dễ dàng thế nào?

Có thể em cho rằng lá thư này hơi khác thường và bí ẩn, nhưng một ngày kia em sẽ hiểu, anh sẽ mở mắt cho em hiểu tất cả. Em không bao giờ nên quên em là một sáng tạo của anh, anh đã rèn luyện em từ chính bàn tay của anh. Bất cứ ở đâu anh luôn theo dõi em từ hành động đến tư tưởng. anh cấm em không được hạnh phúc với một người nào khác ngoài anh ra. Anh không muốn em được ngơi nghỉ, được quên lãng anh, Rose Hélène ạ! Hẹn thư sau. Alban của em...”

Bức thư tuột khỏi tay tôi rơi xuống. Tôi đã đọc đi đọc lại tới ba lần và gần như thuộc lòng tất cả. Đầu óc tôi trống rỗng, không thể suy nghĩ gì được nữa cả. Dù sợ sệt, dù hoài nghi nhưng mấy ngày qua tôi cũng còn nuôi một ít hy vọng. Nhưng nay thì đã hết. Phải rồi tôi phải là một tên nô lệ vĩnh viễn cho Alban mà thôi. Không thể nào thoát khỏi đôi tay sắt lạnh của Alban được. Bức thư được gửi từ tiểu bang Bắc Califonia ở bên Mỹ. Như thế là sau tai nạn chàng đã bay qua ở đây. Xa như thế mà chàng dường như thấy, hiểu tất cả mọi việc ở đây là tại sao? Cũng dễ giải đáp thôi: Nếu có một trung gian cho Alban, thì chỉ là Karl mà thôi, cũng có thể là một bạn bè nào khác nữa. Nhưng cái quan trọng là Alban còn sống thật sự. Nét chữ của chàng tôi không thể làm được, cộng thêm những câu đe dọa tàn ác thì càng đúng chỉ là chàng mà thôi. Như vậy mối tình giữa Pierre và tôi sẽ ra sao? Chắc chắn Alban sẽ thi hành quyền lực trên tôi: “không ngơi nghỉ, không được quên lãng... em phải tùy thuộc hoàn toàn vào anh từ thể xác lẫn tâm hồn ...” còn Pierre? “Chúng ta hãy bỏ đi, rời khỏi nơi này, em sẽ quên đi, anh sẽ đem lại hạnh phúc cho em...” Ôi Pierre! Pierre khổ sở của em.

- Có gì thế em? Pierre vừa đến sáng nay trông thấy dáng vẻ tiêu tụy của tôi chàng ngạc nhiên hỏi.

- Em có lý, Pierre, Alban còn sống. Tôi đưa chàng xem bức thư. Tôi thấy chàng đọc kỹ 2,3 lần rồi chàng coi kỹ cả bìa thư.

- Bức thơ kỳ dị, Rose Hélène, nhưng trước hết có phải đúng là nét chữ của ông ấy không?

- không thể nghi ngờ được anh ạ, em còn lạ gì nét chữ của Alban

- Dẫu sao anh cũng phải đem đưa cho một anh bạn khảo sát chữ viết ở tòa án, em tìm cho anh một thơ từ của Alban để so sánh.

- Dạ

Pierre lại đọc bức thơ thêm một lần nữa trong khi tôi đã tìm được một bức thơ cũ của Alban và đưa cho chàng.

- Rose Hélène, bức thư này ngoài sự hăm dọa còn là một độc dược nữa. Hãy nhìn anh, em yêu quý, em xem anh có phải yêu em vì tiền không?

- Không, Pierre chắc chắn là không mà. Anh hiểu Alban con người độc hiểm, thấy mọi vật đều dưới khía cạnh xấu xa bản thủ nhất. Ngoài ra là một ý định ác độc nữa nhằm tạo sự hoài nghi giữa chúng ta, sự chia rẽ giữa chúng ta.

Thế là chúng tôi đến nhà ông bạn của Pierre giám tự và ông này sau khi đã khảo sát kỹ lưỡng đã quyết đoán là cùng một nét chữ cùng một người viết mà thôi. Pierre có vẻ thất vọng, tuy nhiên sau đó mỗi buổi chiều chàng vẫn lại đón tôi đưa tôi đi dùng cơm rồi đi xi-nê hoặc đến vũ trường v.v.. Tôi cũng cố vui cho chàng vui, chàng cũng làm thế nhưng cả hai đều biết giữa chúng tôi không thể có hạnh phúc hoàn toàn nếu bóng hình Alban hãy còn lảng vảng đâu đây. Trong thời gian này mặc dù chúng tôi rất muốn rời khỏi Paris, nhưng Pierre còn phải ở lại hoàn tất bức tranh. Do đó, mặt dù không ai nói một lời nào về Alban, Hai chúng tôi bắt buộc phải ở trong môi trường cũ, khung cảnh cũ để chờ đợi bức thơ thứ nhì.

Và kia là bức thơ thứ nhì của Alban, thật là đúng một thán ngữ. Tôi lấy kéo cắt thơ cẩn thận không để mất con dấu bưu điện. Mỗi chi tiết đều rất cần thiết.

“Rose Hélène ... anh thấy là những lời anh dặn em đã có kết quả em đã dò xét Pierre và không lâu nữa đâu em sẽ thấy rõ bộ mặt thật của Pierre. Em trông chờ thơ anh có đúng không? Hãy kiên nhẫn. Cơ hội chúng ta gặp lại nhau cũng gần kề, nhưng em phải tuyệt đối vâng lời anh, anh mới có thể dẫn em đi tới điểm hẹn. Em hãy chuẩn bị sẵn, anh sẽ dành cho em một ngạc nhiên thích thú. Anh hứa với em là anh sẽ trả lại tự do cho em, phải, em đã đọc đúng đấy, anh chấp nhận sẽ giải phóng em. Nhưng phải với một điều kiện. Em phải thực hiện đúng từng điểm một những điều anh sẽ bảo em làm trong bức thơ thán tới. Đó là bức thư chót trước khi chúng ta tìm lại nhau. Nhưng em không được tìm cách để gặp anh trước lúc đó. Đây là một lệnh bắt buộc.

Em tưởng là anh đã chết thật ư? Rose Hélène, làm sao anh Alban De Civray, lại có thể chết được? đây chỉ là một ảo tưởng thôi. Sự sống và cái chết đều là ảo tưởng cả. Một ngày sắp tới em yêu quý, anh sẽ khai tâm em và từ đó em sẽ được tự do lựa chọn đi theo anh hay không.

Anh hãy còn sống, Rose Hélène ạ. Nhưng mà điều đó không nói lên được gì hết. Chính anh sẽ kéo em giật lùi khỏi nụ hôn âu yếm. Chính anh sẽ thường xuyên hiện diện trong giấc ngủ của em. Em muốn được bình an chăng? Thán tới anh sẽ chỉ cho em con đường đi đến đó.

Hẹn thư sau, Rose H el ene, và em đừng quên là anh luôn luôn chăm nom theo dõi em, và đọc được những   ý tưởng của em nữa...”

Và còn một đoạn t i b t:

“ Trong ngăn kéo dưới ch t của b n anh c  2 đ y. H y gi r l n em s  tìm thấy một hộp nhỏ trong đ  đựng một viên ngọc quái gi , đ  là qu  của anh g i t ng cho em đ .

H y đ ra viên ngọc này cho Pierre xem. Anh bắt buộc đ  là một thử nghiệm. và rồi em s  thấy kết quả... Đương nhiên em không đ c đ ra cho  ng ta coi thơ này.  t nhất là trước khi việc thử nghiệm hoàn tất.”

Alban muốn gi? Đ ng là một con qu  nhập tr ng với những mưu m  xảo quy t, tuy nhiên t i cũng chạy ngay vào t i b n của Alban, không khó khăn gi t i tìm ra đ c chiếc hộp và mở ra. Đ ng là một viên ngọc quái gi  to lớn và chiếu  ng ánh đ c nhận trên một chiếc nhẫn mà t i chưa từng thấy. Alban muốn gi đ y? Alban c  thật s  ph ng th ch t i không? Kh i m ng lưới không khiếp của chàng không? Tuy nhiên dù thế nào đi nữa t i cũng phải gi p mặt chàng một lần để giải quyết dứt khoát. T i không hề yêu chàng. Bên chàng t i chỉ là một n  lệ vừa về thể chất vừa lẫn tinh thần. T i cần an bình, t i cần sống hạnh phúc bên người t i yêu. Vì vậy t i cần gặp lại Alban và muốn thế t i sẵn sàng chấp nhận thực hiện đ ng từng điều một trong những điều cần đ n.

T i chấp nhận làm t t cả để đ c đ c bình an, dù là bình an trong giấc ngủ thiên thu. T i đeo chiếc nhẫn nhận viên ngọc to lớn vào ngón tay. Đ  là thử nghiệm của Alban.

- Em không c  gi d u anh chứ Rose H el ene

Chúng t i vừa  n sáng xong. B c thư t i còn để trong chiếc s c tay của t i cùng với chiếc nhẫn ngọc. B c thư đ  cắt bỏ cẩn thận đoạn t i b t

- Em mới nhận đ c b c thư thứ nhì của Alban đ y trong khi đ  t i chợt nghĩ đến chiếc nhẫn ngọc. Không biết một sức đ y huyền b i nào khiến t i phải làm theo Alban, thực hiện các thí nghiệm xấu xa của Alban, dù t i nghĩ rằng đ  là một điều không phải đối với tình yêu trong trắng của chúng t i. Và như vậy là t i đ  tự đ t mình vào trong guồng máy sắp đ t của Alban rồi.

- Anh giữ b c thư này, Rose H el ene. Có lẽ anh s  đi qua Mỹ để tìm hiểu sự thật tại ch .

- Nhưng tiểu bang Bắc Carlifonia qu  lớn làm sao anh tìm đ c?

- Anh c  vài người bạn bên đ , tuy không hy vọng nhiều lắm nhưng anh cương quyết phá bỏ c i trò chơi “tr n b t” này vì hạnh phúc của chúng ta.

- Nhưng anh c  đ c kỹ b c thư chưa? Alban cho em một cuộc hẹn vào tháng sao. Anh c  đi tìm cùng v   ch thôi, trong khi đ  thì em rất cần c  anh bên cạnh. C  lẽ Alban cũng muốn dứt khoát với em để lấy đ n b  đẹp  o đ  nào đ  ở bên Mỹ và do đ  trả tự do lại cho em.

- Nhưng anh không thể nào để em đến ch  hẹn một mình với tên không đ c.

- Em phải đến đó một mình Pierre ạ. Chỉ với điều kiện đó chúng ta mới có thể hưởng được hạnh phúc. Alban không nhường bước trước bạo lực bao giờ.

- Mà chắc chắn ông ấy cũng không nhường bước vì thương hại.

- Chỉ biết rằng, Alban muốn kết thúc tay đôi với em thôi.

- Rose Hélène, Pierre thờ dài, thế là em đã vào guồng máy của Alban rồi. Alban chỉ muốn làm cho chúng ta trở thành đối lập nhau, trở thành kẻ thù nhau mà thôi. Anh không hề tin một chút nào về sự bình an, sự tự do mà ông ấy hứa sẽ trả lại cho em.

Pierre có lý, nhưng nếu tôi không dứt khoát một lần, tuân phục theo Alban đến chỗ hẹn để gặp chàng thì làm sao giải quyết được tất cả. Thà như thế dù có chết hay thế nào đi nữa, sau đó tôi cũng hiểu được tất cả sự thật.

- À anh, em mới tìm thấy được chiếc nhẫn ngọc này ở trong ngăn kéo tủ của Alban, anh xem.

Ngạc nhiên, chàng nhận lấy và xem xét:

- Viên ngọc quý giá phải không anh?

“Đó là một thí nghiệm, Rose Hélène. Hãy đưa viên ngọc này cho Pierre.”

Cảnh tượng lừa dối Pierre khiến tôi hồi hận, làm cho cổ họng tôi khô lại. Tôi đưa tay ra:

- Trả lại cho em Pierre.

Một nụ cười hiện lên trên môi chàng.

- Tại sao anh cười?

- Bởi vì viên ngọc này tuy quý giá nhưng thật ra có khuyết điểm.

- Khuyết điểm gì?

- Nó giả đấy em ạ

Sự ngờ vực chột đến trong tôi như là một viên thuốc độc. Tôi cố cười lên:

- Chuyện làm em ngạc nhiên đấy Pierre ạ. Em không ngờ anh biết xem ngọc.

- Em khi dễ anh vậy. Em có dám đánh cá với anh không?

- Cá gì nào?

- Một nụ hôn...

Pierre bỏ viên ngọc vào túi.

Mai anh sẽ lại đến. Pierre hôn tôi nhưng dưới đôi hàng mi khép chặt tôi còn thấy viên ngọc óng ánh.

- Rose Hélène, anh có 3 tin mới nhất cho em đây

- Gì vậy anh?

- Anh bắt đầu theo thứ tự quan trọng nhé. Trước hết anh đã tìm được người mua căn biệt thự, đó là những người tinh lẽ giàu sang. Chàng cười và tiếp, không có tiền cò gì cả thừa người đẹp, tôi làm vì đôi mắt đẹp của cô đấy.

- Và tin thứ nhì là gì đấy anh?

- Anh đã lại đến Karl để hỏi về người đàn bà áo đỏ to lớn. Đúng như anh nghĩ, trước mặt em, Karl hơi khó nói. Karl đã cho một chi tiết quan trọng là anh ta đã thường gửi các ngân phiếu hoặc những bưu phẩm theo lệnh của Alban. Em đoán xen gửi cho ai ở đâu?

- Có quan trọng gì đâu? Em cũng không hề tin tưởng hoàn toàn vào sự trung thành của chồng em mà.

- Em hiểu lầm rồi. Karl gởi cho một người đàn bà ở bên Mỹ, và đúng ngay tại tiểu bang Bắc Carlifonia. Đó là điều anh muốn nói. Chính tại địa chỉ này đã xuất hiện hai bức thư gởi tới em đó. Anh đã có địa chỉ đầy đủ về người đàn bà này và có lẽ anh sẽ đi qua bên đó.

- Không Pierre!

Chàng ngỡ ngàng buông tay tôi ra. Chàng nhìn vào mắt tôi và nhìn thấy sự sợ hãi ẩn chứa trong đó.

- Không, anh không còn nhớ đến bức thư sao? “Em không được tìm cách để gặp anh trước lúc đó. Đây là lệnh bắt buộc.”... Em nghĩ là khôn ngoan và cẩn thận hơn hết là nghe lời Alban. Em hiểu ông ấy nhiều. Sự giận dữ của ông ấy sẽ vô bờ bến và chúng ta sẽ gánh chịu hậu quả tàn khốc. Pierre, chúng ta nên chờ bức thư thứ ba, theo lời hứa của Alban, ông ấy sẽ cho chúng ta một cuộc hẹn cuối cùng để dứt khoát mọi việc. Nếu Alban không giữ lời hứa ở bức thư thứ ba, Pierre, sau đó anh cứ tự do hành động.

- Ôi! Áp lực của Alban trên em mạnh mẽ đến như vậy sao? Khổ cho em thật. Pierre than thở với vẻ đau khổ tột bậc.

- Còn tin thứ ba là gì hở anh?

- A! tin này ít quan trọng hơn. Nhưng em đã thua anh một cái hôn rồi đấy nhé. Hạt ngọc đúng là giả đấy Rose Hélène ạ!

Như một tảng đá lạnh dội lên ngực tôi, tôi như rơi xuống vực thẳm.- Anh, anh có chắc như thế không?

- Chắc chắn lắm, vừa nói chàng vừa móc ra viên ngọc. Đó em xem. Cái này chỉ đáng cho em tặng lại cô giúp việc nhà mà thôi.

- Tôi có nằm mơ không? Tôi có nhìn lầm không? Không, không phải viên ngọc mà tôi đã đưa cho Pierre. Tuy cùng một dáng một khổ nhưng nước sáng lại khác. Viên ngọc tôi đưa cho Pierre có màu sáng óng ánh chiếu sáng rõ, trong khi viên ngọc này trắng bệch, vô sắc chỉ là một ngụy tạo kém cỏi mà thôi.

Ôi! Chính là sáng tác phẩm lớn nhất của Alban. Chàng đã đoán được những ý định của Pierre, sự phản bội, sự ngụy tạo ăn cắp của Pierre. Bằng thí nghiệm ác độc, Alban đã vò nát tim tôi, đập chết cả tâm hồn tôi. Còn gì nữa? Đây là mối tình đẹp đẽ và bất vụ lợi?

- Rose Hélène, em yêu quý, em khóc đấy à? Sao vậy? Pierre ngạc nhiên hỏi:

Trong tình trạng buồn thảm chết cả cõi lòng đó, tôi đã trải qua một tháng dài dằn dặc với nỗi cô đơn không biết tỏ cùng ai. Tôi vẫn im lặng không nói gì với Pierre về vụ viên ngọc. Pierre vẫn luôn đến chờ tôi đi giải trí hàng đêm. Tôi cố gắng tỏ vẻ vui nhưng lòng tôi tan nát. Tôi vẫn còn yêu Pierre nhưng không còn nồng nhiệt như buổi ban đầu. Một chút gì thương hại Pierre, một chút gì đau xót trong tâm hồn. Tôi mòn mỏi trông chờ bức thư thứ ba và cuộc hẹn cuối cùng với Alban. Rồi ra sao thì ra, tôi không cần thiết gì nữa cả.

Và kia, bức thư thứ ba đã tới. Tôi không ngờ tôi lại bình tĩnh được đến thế. Tôi mở bức thư ra mà không thấy run sợ, cuộc chơi sẽ phải chấm dứt, tôi sẽ nghe lời của Alban mà đi đến chỗ hẹn không chút do dự mà cũng chẳng phải đề phòng gì cả.

“Rose Hélène! Mưu kế của anh đã thành công, có phải không? Có thể Pierre đã do dự vào phút chót nhưng cuối cùng anh ta cũng đã lấy và đã trao đổi viên ngọc bằng viên đá vô giá trị. Một họa sĩ mới bước vào đời không bao giờ giàu có được. Em có thấy là anh ta quá hấp tấp để cưới em không? Chàng sợ em thay đổi ý kiến đấy.

Bây giờ giữ lời hứa trong bức thư trước, đúng là lúc anh sẽ mở bức màn bí mật cho em nhìn thấy rõ, hiểu rõ tất cả sự thật, hiểu rõ về Pierre hơn. Hiểu biết được phương cách anh thoát khỏi tai nạn như thế nào, quyền lực của anh đến đâu? Đây là bức thư chót và đây cũng là lần hẹn cuối cùng. Hãy đến một mình và em sẽ tìm được kho tàng bí mật. Nếu trái lời dặn của anh thì em sẽ không bao giờ hiểu được sự thật nữa. Và hơn hết, em đã hiểu anh đủ để biết thế nào là sự trả thù của anh.

Và đây là lệnh của anh: Hãy lái xe ngay đến ngôi nhà của chúng ta ở Urbain Villa. Em vào phòng khách sẽ thấy cái lồng chim vàng, mở lồng chim ra và nhắc con chim lên, em sẽ thấy một chìa khóa nhỏ bằng vàng. Sau đó em đi vào phòng anh đến ngăn kéo giữa của bàn anh và kéo ra cho hết. Em nhìn vào trong cuối bàn thấy hộp sắt nhỏ. Em dùng chìa khóa vàng để mở hộp sắt ra em sẽ tìm thấy được tất cả những gì rất cần thiết đối với em và sự đền bù công lao như đã hứa. Sau khi đã rõ tất cả, em được tự do lựa chọn đến với anh hoặc ở lại với Pierre. Anh lặp lại: Em được hoàn toàn tự do. Và hơn thế nữa vì em là người duy nhất hiểu rõ bí mật của anh, anh chuyển giao cho em tất cả quyền lợi của anh.

Hãy đến, Rose Hélène, hãy đến tìm lại tự do và hãy đến buổi hẹn cuối cùng này...” và lại cũng có đoạn tái bút:

“Giờ đây anh có thể báo cho em biết rõ nơi anh ở, vì cũng không còn là yếu tố quan trọng nữa. Anh hiện ở trên bãi biển hòn đảo X... Biển gợn sóng ở chân trời, thời gian ở đây bất tận. Tất cả điều êm ả và đẹp đẽ. Mặt trời chiếu rọi lên những cánh hoa thiên đàng. Em sẽ rất thích cảnh an bình này trong những buổi bình minh huy hoàng.”

Văn chương dị kỳ xuất phát từ bộ óc kỳ dị. Tôi không hoàn toàn tin tưởng tất cả những gì trong thư. Tuy nhiên chỉ có việc nghe theo bức thư tôi mới có thể đối diện với sự thật hoặc với sự ác độc nào đó.

Tôi phải sửa soạn đi cho kịp giờ Pierre đến chờ tôi đi ăn chiều. Tôi muốn được đi một mình, nếu Pierre đến sẽ cản ngăn tôi. Tôi sửa soạn và vừa bước ra tới cửa, bỗng nhiên có tiếng chuông reo, Pierre mở cửa bước vào.

- Em sửa soạn đi đấy à? Pierre hỏi

- Vâng, hãy còn quá sớm trước giờ hẹn với anh mà.

- Đúng thế. Chàng tiến đến gần tôi và tiếp: Một nhà xuất bản kịch đã mua nhiều bức tranh của anh và em xem, anh đến đem đến cho em cái gì đây?

Tôi nhận chiếc hộp và mở ra. Một viên ngọc long lánh nằm trong chiếc nhẫn vàng.

- Chiếc nhẫn vàng tuy có nhỏ hơn nhưng chúng là thật. Em có thích không.
- Ô! Rất thích! Pierre ạ. Tôi đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út
- Nhưng chưa hết, anh đã trở lại tìm Karl spencer và anh ta đã cho anh địa chỉ đầy đủ. Anh sẽ viết thư cho ông De Giray và sẽ tìm ra được chồng em.
- Vô ích Pierre ạ. Em đã biết ông ấy ở đâu. Em vừa nhận được bức thư thứ ba
- Cho anh xem.
- Đây, anh sẽ đọc sau. Bây giờ thì em cần phải đi ra ngoài. Chàng chặn đường tôi, mặt chàng nhăn lại.

- Ngay khi thấy em anh đã có cảm tưởng là em có điều gì giấu anh. Đưa thư cho anh và chúng ta sẽ cùng chung tìm hiểu và quyết định.

Chàng đọc rất nhanh và nói ngay:

- Anh sẽ cùng đi với em.
- Không em sẽ đi một mình đúng theo lời bức thư.
- Bức thư toàn là sự dối trá, không thể tin được.
- Đúng, em cũng nghĩ như vậy; tuy nhiên em không muốn mình để lỡ một dịp may duy nhất để hiểu sự thật.

- Sự thật gì? Rose Hélène. Sự thật là anh yêu em và em yêu anh. Chúng ta đã mất hết lý trí vì một người đàn ông điên cuồng với những ý nghĩ bệnh hoạn mà.

- Pierre em van anh...

Chàng nhìn tôi rất lâu với vẻ trù mến vô cùng.

- Không bao giờ người đàn ông này có thể đền trả được cái ác tâm mà ông ấy đã gây ra cho em như thế này. Đúng là hắn có móng vuốt. Hắn làm cho em sợ ngay cả lúc hắn ở cách xa vạn dặm. Thôi được em đi đi nhưng hãy về ngay.

- Mà anh sợ gì nào? Chính anh nói là Alban ở cách đây rất xa. Anh hãy ngồi đây chờ em đi. Hãy uống Whisky và đọc báo đi ... thôi em đi nhé!

Tôi vừa nói vừa như chạy đi. Tôi lên trên xe và đang ngồi trước tay lái. Tôi tự nhủ tôi phải bình tĩnh. Cả bảy tháng rồi, chờ đợi như một thí sinh và giờ đây là lúc tuyên bố của ban giám khảo “Rose Hélène được tự do hoàn toàn”, “Rose Hélène được quyền đọc lịch sử cuộc đời bí mật của chồng cô. Alban De Giray”, “Rose Hélène cô được quyền lựa chọn hoặc đi theo Alban hoặc ở lại với Pierre”. Với Pierre tôi thàn trả lời.

Tôi lái xe rất chậm, nhường tất cả mọi xe qua mặt. đừng để mất bình tĩnh! Tôi không nên để lại bất cứ tai nạn nào trong lúc này. Một buổi hẹn rất quan trọng, buổi hẹn cuối cùng. Tôi lái xe chậm chạp ra khỏi nhà, queo qua các ngã tư thật cẩn thận và rồi tôi cũng đến được Urbain Villa an toàn mặt dù hơi trễ hơn khoảng nửa tiếng đồng hồ so với khi lái xe bình thường – Tôi đậu xe trước cổng trại, mở cổng và đi bộ vào.

Cũng khung cảnh này nhưng hơn 3 tháng trước tôi đã phải bỏ đi trong kinh hoàng. Nào khúc nhạc âm u Tchaikowsky, nào kim vàng tằm đỏ, nào mặt nạ quỷ quái ghê rợn, tượng ác thần Civa khủng khiếp và những con sâu còn sống bò lổn ngổn trong hộp. Bây giờ thì tôi đang sắp sửa kết thúc vén màn bí mật đây. Làn lượt cuốn phim quá khứ chợt như quay lại trước mặt tôi. Bắt đầu là cô thôn nữ Rose Hélène trước đây sống bình dị nơi đồng quê, chợt ông hoàng giàu có sắc sảo đầy bí

ần đến giờ cao chiếc đũa thần và cô thôn nữ riu ríu đi theo. Rồi đến khúc nhạc Requiem áo nã xuất phát từ chiếc đại phong cầm trong thánh đường... Tất cả dường như có vẻ mới vừa đây thôi, mà cũng có vẻ như đã qua lâu lắm rồi vậy.

Bước vào nhà, tôi vào ngay phòng khách đến bên chiếc lồng chim vàng dùng làm trang trí trong phòng. Tôi mở nắp chuồng, nhấc con chim lên và dễ dàng trông thấy chiếc chìa khóa vàng. Tôi cầm lấy chìa khóa vàng bỗng chợt tôi nghĩ Alban có âm mưu gì không? Trong hộp sắc đựng cái gì để giải thích tất cả cho tôi? Những trang giải thích ư? Hoặc Alban đang chờ tôi bên trong căn phòng của chàng?

Alban! Tôi gọi to lên khi tiến đến căn phòng của chàng. Im lặng, không Alban không có ở đây, chàng đã viết là chàng đang ở đảo X. Tôi mở cửa phòng chàng, vặn đèn lên và tiến đến cạnh bàn và tìm ngoài sau ngăn kéo một chiếc hộp bằng sắt. Tôi vừa nghĩ là thực hành ngay và tìm thấy dễ dàng chiếc hộp sắt nhỏ gần bằng như những hộp tiền hoặc hộp nữ trang nhỏ.

Tôi sắp khám phá ra sự thật đây. Tay phải tôi cầm chiếc chìa khóa vàng, tay trái tôi vương ra giữ lấy hộp. Bỗng nhiên.

- Rose Hélène

Hai tay tôi bị nắm kéo ra sau, người tôi bị giữ chặt. Tôi sắp khám phá sự thật, nhưng cơ may cuối cùng đã thoát khỏi tôi. Trò chơi “đi trốn đi tìm” lại tiếp tục. Nhưng Alban đã kéo tôi rời xa chiếc hộp đựng sự thật. Tôi cần biết sự thật. nhưng tôi không mất tất cả, Alban đã đến nơi hẹn. Alban sẽ giải thích tất cả, quyết định sau khi từ cõi chết trở về. Tôi cảm thấy hơi thở dồn dập sau lưng tôi. Tôi cương quyết vùng quay mặt lại. tôi sẽ phải đối diện với Alban như một người còn sống hay với hồn ma? Không phải Alban. Chính là Pierre.

Xám ngắt, trán đầm ướt mồ hôi, chàng nhìn tôi hãy còn đầy vẻ hoảng hốt.

- Cám ơn Chúa. Anh đã tới kịp lúc. Chàng nói vừa run lên vì sợ hãi. Tôi không hiểu cái bí mật mới mẽ này vội hỏi.

- Pierre! Có chuyện gì vậy. Chàng lấy lại hơi thở và đáp!

- Rose Hélène, em yêu quý, sau khi em đi anh đã khám phá tất cả sự thật...

- Anh đến đột ngột làm em sợ quá. Anh đã hứa ở nhà chờ em, tuy nhiên vì anh đã đến đây, chúng ta cùng mở chiếc hộp ra anh nhé. Cùng có chuyện gì anh hãy kể sau.

Chàng giơ tay lên cản:

- Không, Rose Hélène chúng ta không mở chiếc hộp này.

Tại sao vậy anh? Anh còn sợ gì nữa nếu em thề với anh là không có gì xảy ra có thể lại chia rẽ chúng ta.

Chàng nở nụ cười lạ lùng:

- Vô ích, anh biết trong hộp chứa đựng gì.

- Cái gì

- Không có gì cả, Pierre nhìn tôi chăm chú, vẻ mặt chàng rất dịu dàng đầy vẻ âu yếm cùng với một nỗi lo sợ khó hiểu.

- không có gì cả, Rose Hélène, không tài liệu, không bí mật nó trống rỗng thôi. Trước vẻ ngờ ngát không tin tưởng của tôi, chàng tiếp:

- hay đúng hơn, nó chỉ chứa ... cái chết.

- Cái chết? anh muốn nói gì?

- đó chỉ là cách nói thôi, Rose Hélène anh sẽ chứng tỏ cho em ngay.

Chàng tiến tới chiếc hộp, quan sát một lúc lâu trong im lặng.

- Đưa anh chìa khóa Rose Hélène !

Tôi đưa chàng, chàng suy nghĩ thêm một chút rồi nhìn quanh bàn và chợt tới lấy cặp kéo dài nằm trong ngăn kéo mà tôi đã mở ra và còn để đó. Chàng dùng làm kèm và kẹp chặt chìa khóa tra vào ổ khóa.

- Em xích ra.

Tôi vội nghe lời chàng. Pierre đứng xéo với chiếc hộp, chàng mở khóa, nắp hộp bật ra. Một tia vàng từ trong hộp, bật tung lên không khí khoảng hơn một mét rồi rơi xuống. Pierre vội tới lượm lên. Đó là chiếc kim vàng đầu có tấm độc, giống như những chiếc kim khác ở trong hộp đựng các con sâu và bướm.

- Xong rồi, em thấy không, Pierre nói: Anh dự đoán có một cạm bẫy mà không biết là gì? Thôi thế là xong.

Chiếc kim vàng có tấm độc, mà ông lão ở bên viện dưỡng lão đã nhặt được một chiếc tương tự, và còn nhiều chiếc ở trong hộp thí nghiệm của Alban nữa.

Pierre nắm bàn tay lạnh run của tôi, tôi ngược mắt lên nhìn chàng.

- Alban? Tôi thều thào hỏi.

- Đã chết thật rồi, Rose Helene, ở giờ phút mà định mệnh đã an bài, không ai có thể trì hoãn và thoát được.

Alban đã chết... Sự thật này làm cho không khí trong phòng nhẹ nhàng hẳn lên, nó xóa tan mọi câu hăm dọa, đuổi xa những hồn ma bí ẩn. Tôi đã tìm lại được một cô Rose Helene yêu đời, vui vẻ. Pierre đã vòng tay ôm tôi, chàng êm đềm nói:

- Rose Helene, sự thật đã chợt đến thật đột ngột, khiến anh cuống quýt lên, chỉ lo đến gặp em thì đã quá trễ. Nhưng thật cảm ơn Chúa.

Tôi ngã đầu tựa vào vai chàng. Cảm giác một nguồn sống mới dâng lên.

- Sau khi đi du lịch về, trông thấy em lo sợ anh cứ nghĩ là em hãy còn bị ám ảnh bởi hình bóng Alban thôi. Phải cần một thời gian và đồng thời phải rời xa khỏi những kỷ niệm kinh hoàng về Alban thì em mới lấy lại được bình an. Nhưng đến lúc nhận được bức thư thứ nhất, thì thật anh cũng phải lo nghĩ nhiều. Nhất là sau khi khảo sát đúng là nét chữ của Alban. Tuy nhiên ở bức thư thứ nhì thì khi khảo sát kỹ anh thấy có nhiều câu mông lung: khi tự xưng là hãy còn sống, khi thì nói về cõi bên kia, khi lại nói đến hồn ma .vv.. Anh nghi ngờ đến việc có thể Alban việc sẵn lúc còn sống. Có lẽ Alban lo sợ đến một cái chết đột ngột: Chết vì tai nạn hoặc lên cơn đau tim chẳng. Điều này anh hỏi Karl trong lần đến thứ nhì và được Karl cho biết Alban bị bệnh đau tim từ lâu.

- Tại sao lúc đó anh không nói cho em biết, Pierre?

- Tại vì chưa có gì chứng minh chắc chắn em ạ. Câu giải đáp rõ ràng chỉ mới xuất hiện khi em lái xe đi Urbain Villa. Em có nhớ là em bảo anh uống whisky và

đọc báo không? Chính trong tờ báo, mà anh có mang theo đây, em xem ngay trên trang nhất có hàng chữ đậm: “Bảo lớn thổi qua miền Bắc Carlifonia. Đảo X đã bị phá hủy hoàn toàn. Tất cả cư dân trên đảo đều thiệt mạng. Đảo đã bị chìm bởi những cơn sóng thần và bị xóa tên trên bản đồ thế giới.

- Em chưa hiểu.

Pierre nói tiếp, vì muốn chứng tỏ chuyện càng có vẻ rất thật, Alban đã thêm đoạn tái bút nói rằng anh ấy đang ở đảo X: “Tất cả đều êm ả và đẹp đẽ”. Từ chuyện bịa láo này tất nhiên sẽ đến chuyện bịa khác. Và anh tự hỏi ngay: như vậy Alban bịa đặt ra những chuyện này với những mục đích gì? Câu trả lời là do môi tình của chúng ta. Anh còn nhớ em đã từng lập đi lập lại là Alban đã nói với em “Em thuộc về Alban cả lẫn tâm hồn thể xác, trong cuộc sống lẫn trong cái chết”; và trong bức thư:”Anh cảm em không được quyền hạnh phúc với người nào khác ngoài anh”, rồi trong bức thư thứ ba “... bức thư chót”, và cả trong “cuộc hẹn cuối cùng”. Thế là gì? Em hiểu không Rose Helene yêu quý của anh, đó là Alban muốn em phải chết anh chợt nhớ đến chuyện em đã đụng tới bức hình của Alban và phát ra tiếng nói qua máy nghe băng. Thế là anh tức tốc lái xe như bay đến tìm em và may mà gặp em rất kịp thời.

- Như vậy các bức thư là do Alban đã viết trước lúc còn sống? Tôi phân vân hỏi?

- Đúng, em còn nhớ Karl nói với anh là anh ta vẫn thường gửi ngân phiếu và các bưu phẩm qua Mỹ cho người đàn bà áo đỏ chứ. Không khó tưởng tượng lắm khi cho rằng, Alban đã dặn Karl sau khi ông ấy chết thì gửi một gói bưu phẩm nào đó qua mỹ và từ đó người đàn bà áo đỏ sẽ tuân theo lời dặn của Alban mà cứ đúng ngày tháng nào đó lại gửi thơ về cho em.

- Như thế là Karl đồng lõa âm mưu với ...

Không, không chắc như thế. Karl có thể gửi đi mà không hề biết có gì trong đó. Cũng như người đàn bà áo đỏ bên Mỹ cứ làm theo lời dặn của Alban mà không biết trong thư viết gì. Alban dĩ nhiên biết môi tình của chúng ta do đó mục đích của mấy bức thư là làm cho em kinh sợ khủng khiếp để đẩy dần em tới chỗ phải nghe lời ông ấy hoàn toàn và đi đến chỗ chết. Dĩ nhiên ông ấy không quên tìm cách xuyên tạc mạ lỵ anh.

- Viên ngọc tôi chợt nghĩ đến và thốt ra.

- Viên ngọc gì em yêu quý?

Tôi kể cho chàng nghe tất cả về bức thư mà tôi cắt đi phần tái bút cũng như nhận xét về nước sáng của viên ngọc, mặt tôi đỏ lên vì xấu hổ.

- Thật ra anh cũng không để ý gì về sự đổi sắc của viên ngọc. Đáng ra em phải đưa cho một chuyên viên thử trước. Viên ngọc đó chắc chắn là giả rồi nhưng có lẽ ông ấy đã dùng một hóa chất nào đó để tạo ra ánh sáng óng ánh giả tạo. Sau đó khi đưa ra ánh sáng hoặc va chạm vào tay khiến cho nó trở lại trạng thái mờ nhạt cũ.

- Chồng em là một tên điên ưa thích gây kinh hoàng, có phải không?

- Theo một nghĩa nào khác thì quả đúng như vậy, nhưng mà đó là cái điên có phương pháp của một kẻ thông minh. Tiếc rằng cái thông minh này lại không được dùng để làm điều tốt...

- Vâng, em hiểu. Một loại thiên tài của tội ác. Có thể ông ấy đã từng chịu đau khổ và có thể ông ấy cũng đã yêu em thật sự để đi đến hành động này. Em nghĩ là em sẵn sàng thứ lỗi cho Alban.

- Phải tha thứ thôi em ạ! Bởi vì chết là hết.

- Nhưng mà tại sao Alban lại đoán được ý nghĩ của chúng ta?

- Đối với trí thông minh của ông ấy thì việc đó không có gì là khó. Ông ấy hiểu chúng ta yêu nhau do đó nên chúng ta muốn làm đám cưới sớm là đương nhiên. Và Alban tất nhiên cũng hiểu những thời hạn pháp định là 7 tháng cho việc tái hôn. Do vậy ông ấy đã gửi bức thư thứ nhất từ tháng thứ 5 và bức thư thứ ba với buổi hẹn cuối cùng ở tháng thứ 7 trước khi em có cơ hội tái hôn.

- Alban suýt đã thành công, đáng sợ thật Pierre ạ!

- Vâng, em yêu! Nhưng bây giờ thì hết rồi, ông ấy đã thất bại rồi.

- À anh, quyền tiểu thuyết sau cùng, theo anh, có phải Karl viết thêm đoạn sau không?

Pierre gật đầu;

- Chắc chắn rồi, chúng ta không nên quên Karl đã từng phải sống tùy thuộc vào ông chủ nghiêm khắc và độc ác. Sự sợ hãi và đổ kỵ với thiên tài cùng tiếng tâm của Alban đã hiện hữu và dồn nén từ lâu trong thâm tâm của Karl. Sau khi Alban chết và sự hoài nghi của em về cái chết này khiến cho Karl chột nghĩ, tại sao ta lại thua Alban? Và anh ta do đó đã viết đoạn kết thúc của quyền tiểu thuyết của Alban, dĩ nhiên với bộ cục mà Alban đã bàn định trước với anh ta.

- Mà viết như vậy Karl có lợi lộc gì đâu? Em muốn nói về phương diện tiền bạc.

- Đúng như em nghĩ, Karl không có lợi chính nào về tiền bạc nhưng anh ta nghĩ là anh ta đã trả thù được Alban, trả thù được sự kém cỏi, cái tự ty mặc cảm mà ông ấy đã có trước Alban. Và hơn nữa Karl sẽ thích thú khi thấy tác phẩm của chính anh được thành công và càng thú vị hơn là chỉ riêng mình anh ta biết được sự thật mà thôi. Đó chính là bản chất của những kẻ hèn kém.

Thế là không còn gì ở trong bóng tối nữa. Pháp sư độc ác đã thất bại trong cuộc chơi. Cái bẫy giăng đã hỏng, không chụp được nạn nhân nào cả. chỉ tội nghiệp mấy con sâu bị thí nghiệm chết đi mà không đem lại được kết quả nào.

Tôi đã không đến dự buổi hẹn cuối cùng với Alban được.

Ngoài kia mặt trời đã lên từ lâu, ánh nắng ấm áp đã sưởi ấm tôi.

- Em ngồi yên, Rose Hélène yêu quý. Anh đang vẽ chân dung em đây. Em là ánh nắng huy hoàng của mặt trời./.

VÓ HIỆU NGHĨA

10 giờ 30 tối thứ năm ngày 26 – 3 – 1981

21 tháng 02 năm Tân Dậu

In xong thứ hai 16/01/2012